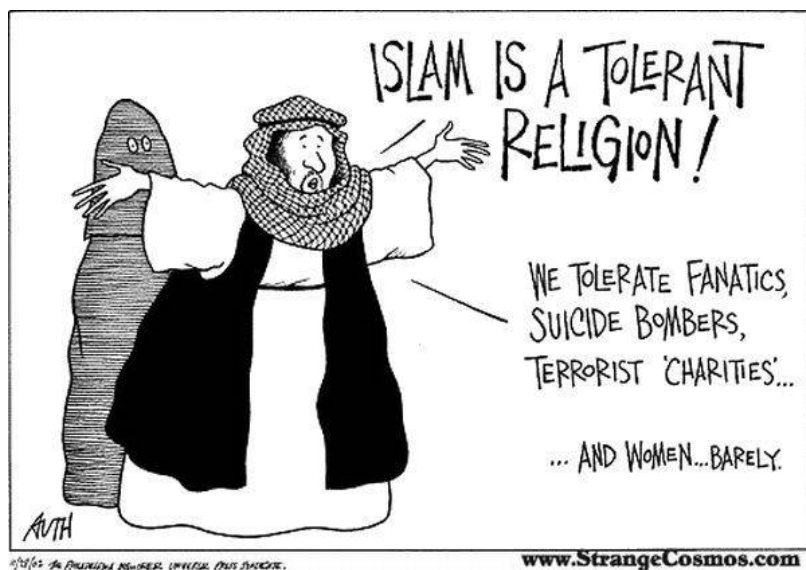

Fake Reality styr Sverige, del 2

I *Fake Reality* beskrivs Sverige som ett Eldorado av faktisk och latent främlingsfientlighet, nazism, sexism, rasism och HBTQ-hat. Detta är så centralt för den vidare diskussionen att jag kallar detta onda för *Fake Peril*, en falsk fara eftersom den, objektivt sett, inte är sann. För att visualisera faran behövs jämförelser med fascism, rasism, 30-talet, korsfarare, kolonialism, slavhandel etc. Fake Peril är etablissemangets heliga graal, som ska garantera dem mental och faktisk makt över svenska folket och en vidare karriär i Sverige, EU och FN. Fake Peril kontrasteras mot godhetsbegrepp som "allas lika värde" och "jämlighet". Syftet är förstås att svenska folket ska tro att valet står mellan "allas lika värde" och Fake Peril, vilket likställs med etablissemang respektive opposition. Den rätta värdegrundens goda värdeord används för att skapa lojalitet, när lojalitet inte borde existera.

I kraft av sitt monopol på det publika rummet kan medierna dela upp människor i *rättrådiga*, det vill säga de själva och *hotfulla*, det vill säga de som kritiserar Fake Reality. De kan hänga ut missnöjda pensionärer, tåga om deras proxygrupps våldsaktioner, kräva politiska och polisiära åtgärder och förtala motståndare. Viktigast är dock att de hotfulla förhindras publicera information som motsäger Fake Reality. Faller Fake Reality så riskerar den "rätta värdegrunden" att falla vilket ifrågasätter alla som har styrt med hjälp av den. Det är något sådant Jan Björklund syftar på i sitt tal om "2000-talets stora värdegrundsstrid".

Den häpnadsväckande slutsatsen av resonemanget (i del 1) blir att de rättrådiga i sak inte alls är intresserade av invandrarna, kvinnorna och andra påstått diskriminerade grupper. Detta eftersom de varken bryr sig om resultatet av den förda politiken eller om Fake Reality ens är sann. När det gäller massinvandringen har de till och med direkt förbjudit eller motarbetat statistiska och andra relevanta konsekvensutredningar.

Vid det rituella räddandet av flyktingar är det således inte flyktingarna själva som är viktiga utan själva räddandet. Det är ju därför man inte bryr sig om ifall de verkligen är flyktingar och vad som är bäst för dem. Det viktiga är att visa upp räddandet för det svenska folket, för att visa den rätta värdegrundens överlägsenhet. Det duger inte att rädda dem i deras hemland eller på annat sätt göra räddningen osynlig. Mest hedervärt blir det om alla de räddade flytt för sina liv, så därför sägs alla ha flytt för sina liv. Bilden av den rättrådige blir extra hedervärd och nobel jämfört med de "främlingsfientliga" om man också tror på att alla 90 % som inte kan identifiera sig inte hann ta med sig passet när de flydde.

Det hela är alltså ett rollspel, ett showcase för svenska folket för att glorifiera dem som har den moraliska makten i samhället och misskreditera dem som kritiserar denna.

Det som ligger i potten är svenska folkets lojalitet till värdegrundens företrädare. Majoriteten av svenska folket underordnar sig den nya värdegrundens negativa konsekvenser då de tar ställning för etablissemangets goda värdeord och mot Fake Peril's representanter.

Ideologisk illojalitet mot eliten tolkas som förräderi och de illojala straffas allt hårdare. Spridande av "fake news" i England föreslås nu ge upp till sex års fängelse och i Tyskland kan konsekvensen bli miljardböter. Illojalitet mot medborgarna däremot, hotar ju inte eliten. När Transportstyrelsens Maria Ågren, äventyrade svenskars säkerhet genom att släppa ett hemligt komplett register, bestraffades det bara med att hon fick sparken. Brott mot svenska folket blir till bagateller, kritik mot etablissemanget blir till en dödssynd. Med hela statens kapacitet förföljs etablissemangets kritiker så långt det är görligt.

Konstruktiv kritik avfärdas oftast genom att etablissemanget låtsas att det är de goda värdeorden som angrips: "Jaså du vill inte ha jämlikhet?" eller "Du tror inte på allas lika värde?". I det ideologiskt styrda samhället ses dessutom inte vallöften som bindande och sannolika prognoser utan de kan avges med samma faktanonchalans som man hävdar Fake Reality. Stefan Löfven's löfte om Europas lägsta arbetslöshet 2020 och Gustav Fridolins skolfix på 100 dagar har endast fantasin som prognosunderlag.

Mediernas lojalitet mot etablissemangets värdegrund kan framstå som svårförståelig, eftersom den har så ödesdiga konsekvenser för svenska folket. De påstår att de granskar överheten och skyddar den utsatte. Detta är en populär myt då de egentligen endast skyddar de människor som har rätt grupptillhörighet för att få ses som skyddsvärd. Eftersom denna bestäms av Fake Reality så skyddar de egentligen bara denna och det maktetablissemang som har nytta av denna. Mediernas samhällsroll är att se till att medborgarna följer samhällsmoralen, det vill säga den rätta värdegrunden eller allas lika värde. Ideologiska drev riktas bara mot de som inte följer denna moral eller på annat sätt uppfattas som osolidariska.

Förr använde överheten präster för liknande ändamål. Under exempelvis stormaktstiden annonserades extra skatter och behovet av nya soldatutskrivningar till krigen från predikstolen. Idag har prästerna förlorat den samhällsammanhållande rollen trots att de försöker att anpassa sig till nya värderingar kring invandring, religion och HBTQ. Journalister, kulturarbetare och krönikörer fyller idag gårdagens prästers funktion. Det är ett mänskligt behov att höra uppbyggliga moralpredikningar. Ledare och krönikor fyller dessa behov.

Mediernas drev mot ekonomiskt och rättsligt försvarslösa pensionärer som den kvinnliga hjälparbetaren i Röda korset, Expressens uthängningar och DN:s drev mot Julia Caesar visar att de inte på något sätt har andra moraliska förpliktelser än till överheten. Medierna har ständiga bekymmer med att det etablissemangskritiska SD växer. Diskussionerna kring varför, sker under stor vånda och fåfänga försök att förstå varför medierna inte klarar att köra bort dem från den politiska arenan.

Den medeltida skampålen och de nutida dreven har samma funktion. Medierna anser att dreven runt Fake Reality har en samhällsbevarande moralisk funktion och stärker den rätta värdegrunden på samma sätt som skampålen skulle stärka moralen på medeltiden.

Lika märklig är politikernas bristande lojalitet med det svenska folket. Den mest troliga förklaringen är att de tappat kontakten med väljarna och istället är mer solidariska mot sin egen karriär och den rätta värdegrunden, som ju förenar den nya politikerklassen. Lojalitet till denna värdegrund är det mest fundamentala kravet för att överhuvudtaget komma ifråga på samtliga politiska och politikerkontrollerade poster.

Riksdagsmän ska egentligen representera folket på bygden. Idag är det en karriärväg som alla andra, med utsikter till ett välavlönat, statusfyllt och omväxlande liv. Karriären går genom ungdomsförbundens värdegrundsskolor där de som är bäst i att dramatisera de av partistyrelsen normerade åsikterna får jobben. Det narrativ och den ideologi som en enväldig partistyrelsen klubbar igenom måste dock saluföras genom medierna, vilket är partiernas kanal till väljarna. Detta ger medierna en enorm makt att styra innehållet, som villkor för draghjälp. Partier måste alltså anpassa sig efter redaktionernas dramaturgi, dvs ungefär den bild man drevar utifrån.

Mediernas drev är viktiga, då de säkerställer mediernas makt i samhället och dess roll som prästerskap dvs bevakare av samhällsmoralen. De värnar sin styrande makt över politiker men också bilden av sig själva som rättrådiga som är basen i all tidningsverksamhet. På så sätt uppstår ett informellt samarbete mellan etablerade partier och medier. De som avviker från värdegrundens narrativ som SD och Trump gjort kommer i opposition mot medierna själva och utsätts för en omåttlig vrede och konstanta drev och misstolkningar.

Eftersom analyser av trender och förhållanden i samhället alltid måste utgå från Fake Reality så förklarar det varför medierna nästan alltid får fel när de ska förutsäga trender och konsekvenser. Redaktionernas agendakrav och monokultur leder helt enkelt till att de inte begriper sig på en värld utanför Fake Reality.

Värdegrunden i Sverige är inte olik andra länders och etablissemangs i väst. Det kan bero på gemensam kultur men också på den normerande kraften i politikernas intresse av att tillhöra och göra karriär i ett världsetablissemang. Den gemensamma kulturen finns bland annat i västvärldens förlust av det manliga omsorgsperspektivet.

Under EU's och FN's flagg börjar enskilda länders etablissemang smälta ihop till ett världsetablissemang. Drivna av samma agenda, att motivera sin plats i detta skattefinansierade, välbetalda liv med resor och spännande möten, stärks den inre sammanhållningen och homogeniteten, vilket manifesterar sig i en likriktning av ambitioner och mål. FN och EU startade som fredsprojekt men inkluderar nu allt fler mål. Nyttan av deras tjänster är dock liten, vilket gör att man gemensamt måste hitta motiv som legitimerar deras tjänster. FN:s olika rättighetslistor blir en bra utgångspunkt eftersom de genererar de goda värdeord som alla kan enas kring.

Simsalabim så har de ett motiv för sina tjänster och en förklaring till deras sammanhållning och att kritik som rör ineffektivitet, slöseri och kontraproduktivitet blir till kritik av de goda värdeorden och de goda ambitionerna. Detta övre världsetablissemang ska nog mer ses som ett nytt frälse (de är ju till del skattebefriade) som lever på skattebetalarna (bönderna i liknelsen) och vars roll är att skapa fred (i liknelsen adelns rusttjänst) och förvalta respektive förlänings skatteindrivning, rättsfunktioner och drift (på samma sätt). Intresset för karriär och plats inom detta frälse är ett huvudargument som förklarar varför tidigare EU motståndarpartier som V och Mp idag är lika fanatiska EU- och FN-anhängare.

FN har upprättat 17 globala mål. Somliga som kamp mot svält är självklara och bra men andra är inte lika lätta att förstå och tolkas också olika. Svenska politiker tolkar målen efter sitt huvud, det vill säga de kalibreras med den svenska värdegrunden. Därefter betraktas de som överstatliga lagar som måste följas, oavsett konsekvenser för svenskarna. Asylrätten är ett exempel. Barnkonventionen föreslås nu bli svensk lag. Detta innebär att listor som mest innefattar goda värdeord, med en juridisk skärpa i nivå med ett grupparbete från Bullerbyn, ska bli lagar. Dessa ska vid tillämpning därefter tolkas av personer med den rätta värdegrunden. Målet är att auktoritetstroende svenskar ska tro att den svenska rätta värdegrunden är sanktionerad "uppåt" i de internationella samfunden EU och FN, så att den svenska värdegrunden får drag av odiskutabla allmänmänskliga rättigheter. Det blir då också enkelt att hänvisa till överstatliga avtal och lagar och frånsäga sig allt ansvar för samhällsdestruktiva politiska beslut. "Asylrätten måste värnas" är ett sådant mantra.

Eftersom punkt 13 heter "Bekämpa klimatförändringarna" så får vi här en förklaring till varför denna punkt inte går att kritisera inom FN och media. Den okritiserbara utgångspunkten är satt för att motivera behovet av FN-tjänstemännen (klimatet är en skattebetald industri som omsätter fantasibelopp och alla medverkande är måna om att bevara narrativet) och den tillhör därmed Fake Reality. Den bild de ger är att de försöker rädda oss från Fake Peril i form av klimathoten.

Folkhemmet, Olof Palmes världssamvete och elitens feministiska värdegrundsframgångar i Sverige har skapat svenska politikernas självbild av att de företräder en humanistisk stormakt och nu leder världens moraliska utveckling. I botten ligger en naiv syn på hur ett samhälle som organism fungerar. Denna kan vara hämtad från en feministisk tankevärld, där tillgångar och rättigheter ska krävas och fördelas utan tanke på att de inte är oändliga och att man inte förstår att produktion inte är självklar utan först måste skapas.

Dessutom har långvarig fred, skattetransfereringar och ett fungerande rättsväsende inte bara ersatt utan också misstänkliggjort ett manligt gruppomvårdnadsperspektiv om familj, klan, kyrka och nation. Manliga områden är helst associerade med våld och sex och blir då onekligen problemområden, vilket är grunden för misstänkliggörandena men de är också grunden för vår existens.

Vi har sett hur en ny sorts adel tjänar på invandringen, åtminstone kortsiktigt, men vi ser också hur de får fördelar av att kulturellt avvärpa män, som utgör det egentliga hotet mot makten. Mannens traditionella roll att försvara familj och nation hånas, misskrediteras och kallas för förtryck och krigshets.

Idag är det istället det individuella omvårdnadsperspektivet som dominerar, där det är ett personligt ansvar att ta hand om allt från sopsortering, klimatkompensering, kravodlat till jordens framtid, liksom att vårda kropp och själ. Rollspelet kring flyktingfrågan har samma omvårdnadsstatus. Man ifrågasätter inte när ett omvårdnadsobjekt infinner sig vid gränsen, man tar sig an omvårdnadsuppgiften.

Traditionella manliga och kvinnliga könsroller är numera till viktiga delar satta ur spel när det gäller relationen mellan män, kvinnor och barn eftersom, etablissemangen vill problematisera dessa som förtryck och ofrihet. Det kvinnliga individomsorgsperspektivet ges idag istället andra utlevelsemöjligheter. Det främsta uttrycket finns förstås gentemot dem som kallas flyktingar. Raljant kan det översättas med att alla du har direkt framför ögonen är värda omvårdnad, försörjning och en kram. Facebookgruppen "Vi står inte ut", som rör de afghanska "barnen", illustrerar detta känslomässiga behov.

FN's rättighetslistor är emellertid ingenting mer än önskelistor och verklig omsorg efter den första kramen är något som bara sker gentemot dem man instinktivt känner för, som familj,

klan och nation i en fallande skala. Annan omsorg kräver en ganska sällsynt uthållighet. Lika omsorg och jämlikhet genom en demokratisk världsregering är en omöjlighet då världens resurser är en bristvara och det altruistiska intresset är begränsat. Ett världsetablissemang kommer inte att offra några av sina förmåner av solidaritet med ett anonymt "världsfolk". De privata jetplanen till klimatkonferenserna visar hur en ny "adel" resonerar.

Politiker visar genom massinvandringen en enorm trolöshet mot sin huvudman, svenska folket. Som alltid vid trolöshet har detta skett för egen vinning skull.

Anledningen till att oppositionen mot PK-tabun och massinvandring bara finns på nätet är att Fake Reality och Fake Peril skulle spricka som troll i solsken om informationen var fri.

Per Hagenäs

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/06/06/fake-reality-styr-sverige-del-2/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.